

УДК 101

Б. Глова

Тернопільський національний технічний університет ім. І. Пулюя, Україна

ФІЛОСОФСЬКЕ ОСМИСЛЕННЯ ТЕХНІКИ

B. Glova

PHILOSOPHY OF TECHNOLOGY: HISTORY OF FORMATION

Філософія техніки є однією з наймолодших гілок філософського знання. Філософія, переймаючись найзагальнішими, фундаментальними проблемами, тривалий час не потребувала вивчення проблем техніки. Однак деякі з мислителів (Арістотель, Альберт Великий та ін.) приділяли увагу техніці як природознавці та винахідники. При цьому соціальні проблеми, породжені технікою, з давніх-давен ставали предметом філософської рефлексії («Дао де-цзін» вже у VI ст. до н. е. засуджував використання нових знарядь праці, тобто технічний прогрес), але тут досліджувалося саме суспільство, а не техніка як самостійний феномен. І тільки з усвідомленням того, що техніка в сучасному суспільстві є однією із загальних детермінант, виникає справжня зацікавленість у філософському дослідженні власне техніки. Перші праці, присвячені філософському розумінню проблеми техніки, вийшли у світ понад сто років тому. В 1877 р. у Брауншвейзі було видано книгу філософа-антрополога Е. Каппа «Засади філософії техніки», яку й прийнято вважати початком систематичного філософського опанування проблем техніки. Приблизно тієї пори у Франції А. Еспінас працював над побудовою загальної теорії техніки, що спиралася на філософські засади й категорії. Завершено її було в 1897 р. На межі XIX—XX ст. виходять праці відомого російського інженера П. Енгельмейєра («Теорія творчості», 1910 р. та «Філософія техніки», 1913 р.), а також англійських філософів, які розробляли технічну проблематику. Однак це були окремі, розрізнені дослідження. До Другої світової війни внесок техніки у цивілізацію лише оптимістично схвалювався, а безперервний технічний прогрес здавався чимось навиком даним і таким, що стверджує ідею панування людини над природою. Справжня зацікавленість у філософському тлумаченні проблем техніки почалася із всесвітніх філософських конгресів у Відні (1968р.), у Варні (1973р.) та у Дюссельдорфі (1978р.). З того часу кількість друкованих праць, присвячених цій проблематиці, почала стрімко зростати, хоча й пізніше висловлювались сумніви щодо філософських проблем техніки. Подібні думки живилися й тим, що західна філософська традиція звикла розглядати техніку як ремесло, практичне застосування накопичених знань.

Водночас тенденція розглядати людину винятково як *animal rationalis* (тварину раціональну) стверджувалася завдяки тому, що марксистська традиція, яку не сприймали на Заході, приділяла техніці як частині так званих продуктивних сил суспільства підвищену увагу, наголошуючи, що саме рівнем їх розвитку й визначається рівень суспільного, культурного та морального прогресу людства. Це викликало протидію на Заході, що мало наслідком нехтування філософським аналізом техніки. Тільки з усвідомленням суперечності між традиційною ідеєю нескінченного прогресу та близькістю «меж зростання», характерної для 60-х років XX ст., філософія техніки виразно стверджується як окрема гілка філософського знання і одразу ж наштовхується на неминучі труднощі, внутрішньо властиві предмету дослідження.

Література

1. Горохов В.Г., Розин В.М. Введение в философию техники. – М., 1998.
2. Философия техники в ФРГ.—М.,1989.